

Trochu jsem se toho bála, protože při únorovém tréninku v Třešněm mrzlo, až praštelo, všude náledí a Iriska se nám u vozíku víc motala pod nohy než vzorně capala vedle. No, uznávám, i já jsem se teprve učila řídit ten náš nový dopravní prostředek, a tak jsme z toho byli nějak nervózní všichni. Za těch pár dnů jsme se ale všichni tři – Irisa, Ládk i já – tak skamarádili, že nám dělalo potíže se rozloučit.

Červnové setkání bylo bouřlivé. Nejen že Irisa okamžitě Ládu poznala a vítala ho tak, že se div neporoučel k zemi, ale na procházkách se chovala jak učiněná dáma. Za pár dnů jsme úspěšně složili zkoušky a nastal slavný den. Bylo milé setkat se se všemi těmi lidmi, díky nimž se podařilo pro nás „čubinku“ vychovat, ale nejkrásnější bylo to, že jsme věděli, že už se s ní loučit nebudeme muset. A když Ládk usnul po menším záchvatu, lehla si k vozíku a hlídala ho. Doma nastalo očuchávání terénu, ale už za týden nadšeně cestovala denně s Ládou do školy.

V půlce července jsme vyrazili na dovolenou za tatínkem do Itálie. Cestou jsme v autě zjistili jednu Iriscinu slabost – dá-li se to tak říct, naše fenečka je „úchylná“ na jablka. Než jsme se vrátili z WC na pumpě, z auta záhadně zmizely tři ohryzky. Mysleli jsme, že jsme je vyhodili a zapomněli na to, ale když jsem pak seděla na zahradě

Naše putování s Iriskou

Po dlouhém ročním čekání jsme se konečně dočkali! Mohli jsme jet na poslední secvičení s naší černou krasavicí a pak si ji po slavnostním předávání konečně odvézt domů.

v Sieně a položila jsem ohryzek za sebe, zmizel také. Iriska se s ním odplížila pod stůl, způsobně ho držela v pacích a ohlodávala. Náš údiv vyvrcholil, když ze zahrady začala Láďovi nosit fíky a my zjistili, že je trhá rovnou ze stromu! No, když asistovat, tak s kompletním servisem! Jinak celé naše putování zvládla krásně, a to jsme prosím naježdili přes 6000 km. A teď jedna velice důležitá věc! Byli jsme na výletě na ostrov Elba a na zpáteční cestě trajektem Iris znejistěla, pořád byla u Láďika, lízala mu ruce, a když jsem ho položila na sedačky, aby si odpočinul od vozíku, posadila se vedle něj jako sfinga. Mysleli jsme, že je nervózní z lodi, ale za dvě hodiny už měl Láda silný záchvat a horečku přes 40 °C. Celé dva dny, co se z toho vzpamatovával, se chodila jen venčit a napít, jinak ležela u jeho postele (no, chvílemi i v ní). Takže ta lidsko-psí telepatie asi přece jen existuje.

Chci ještě jednou poděkovat všem, bez

kterých bychom naši černou princeznu neměli, sponzorovi - firmě Lokel, předvychovatelům a oběma Pimerovým (na jejichž návštěvu se zas těšíme). Mějte se fajn všichni, lidičky i pejsci, zdravá Láďikova „mamča“ *Jana Maksoudová*

Ahoj a dobrý den všem,

mamča chtěla, abych napsal nějakou příhodu s Irčou, ale snad mi počítač opraví chyby (kdyby něco, tak jsem dysgrafik, určitě vám to nebude vadit). Jak napsala mamča, když jsme byli za takou, bylo to dobré. Měli jsme apartmán v kamenném domečku a okolo jsme mohli s Iriskou blbnout. Ale nejlepší bylo, když jsme jeli k moři. Ona ho nikdy neviděla, a když jsme ji vzali na břeh, nadšeně se šla napít a voda jí utekla před nosem. Koukala docela udiveně a to ještě netušila, co ji čeká. Když se vlna vrátila, stála v ní po bříško, což jí až tak nevadilo, ale docela jí překvapilo, když se zkusila napít. Škoda že jsme to nestihli vyfotit. Sice vím,

že psi neumějí dělat ksichty, ale tohle teda byl KSICHT! Prskala a dívala se na mě vyčítavě, jako bych za to mohl, že ta voda je slaná. Já jsem se teda už válel na písku a dost jsem se jí smál. A potom jsme jeden den jeli k jezeru, kde bylo do půlky málo vody, a mamka mi dovolila, že Irča může jít se mnou a s Ájou do vody, tak stála u kraje a opatrně si namáčela čumák. Tak jsme se jí smáli znova. Jo a taky trhala ze stromu fíky a chtěla mi nosit ještěrky. Ale ony se nedaly chytit a utekly jí na strom.

Teď se mnou už zase chodí do třídy a všechno je v pohodě, už jí konečně přestávají padat chlupy, dívám se, že ještě není nahatá na kůži, kolik jich z ní vypadalo. Máme novou třídu, bezbarierovou, učitelé už si na Irisku zvykli a normálně s námi chodí všude, i do jídelny. Je prostě SUPER! Tak ahoj, už to píšu asi půl hodiny, tak to bude stačit a zase napíšu jindy. Ahoj všem

Ládk Maksoud